

зите му, стигна чак до челото.

- Борил!... Цар! А княз Иоан?

- И царицата е с тях.

- И Целгуба! Сега разбирам... Как узна всичко?

- Не питай! Няма време за губене. Вземи конницата си и бягай да изпревариш пратениците ~~на~~ ^{на} Манастир... Как мислиш? [?] ~~не~~ ^{не} оживее ли царят?

Радул поклати глава. Но изведнъж сложи пръст до устата и се ослуша. Някакви стъпки приближаваха към шатрата, сподавени гласове се препираха помежду си.

- Манастир... - попушна войводата Радул и ^анаправи знак на Добромир да стои на мястото си. След това тихо като котка се приближи до изхода на шатрата и заслуша.

- Вземи най-добрия си кон - казваше дебелия хрипкав глас на Манастир някому - и бягай колкото можеш по-скоро в Търново. Щом царят склопи очи, аз ^{вземан} ~~ще~~ ^в ~~искам~~ ^е моите хора и ще дойда ~~на~~ ^в помощ на нашите... Бягай...

Двата гласа се отдалечават. Стъпките заглъхват. Веднага след това отекват конски копита в ^идалечената.

- Ей сега ще го убия! С тия си ръце! - шепне потресен Радул. - Кълна се в света Филотея и света Мария Темнишка. Никой не може да му помогне... - и той ^а ~~извежда~~ ^{взема} ~~острицата си~~ ^{копачата} ~~и~~ ^и опитва острието ~~на~~ ^в дланта си.

- Радуле! Опомни се!... Не губи време!... Тичай с хората си в Търново! Изпревари ~~Манастировия~~ ^{Манастировия} находник, извести на княз Иоана, заемете Царевец...

- Княз Иоан! - сякаш светкавица мина през ума на войводата.

- Ами, че те ще го убият! И него ще убият!

Леден трепет разтърсва снагата на Добромира. Само това не бе му идвало през ума до сега. А то бе така възможно, така вероятно...